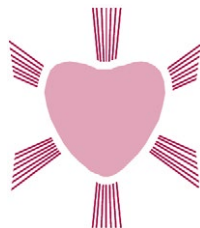

SRDÍČKO

ročník XXVI. 3
18. 9. 2022

SHRnutí SYNODÁLNÍHO PROCESU ZA BRNĚNSKOU DIECÉZI (I. ČÁST)

„Jaké budou naše farnosti, taková bude celá církev.“

Úvod

Teolog Karl Rahner si kdysi povzdechl, že kdyby snad církev zrušila učení o Nejvyšší Trojici, pro většinu křesťanů by to neznamenalo žádnou změnu. S odstupem několika desítek let můžeme říci, že potřeba vyznání jediného Boha v Trojici se nám paradoxně vrací v potřebě žít křesťansky ve společenství. Člověk je obrazem Boha ve společenství Trojice a společenství se prezentuje jako klíčový pojem celé synody.

Člověk nestojí před Bohem pouze jako jedinec. Ve Starém zákoně byl povolán uprostřed lidu a Kristus si volí svých Dvanáct (apoštolů). A i když se ve společnosti objevují mnohé tendence individualistického přístupu typu „Bůh ano, církev ne“, mezi účastníky synody je velmi patrná touha po církvi jako blízkém společenství.

Pastorální konstituce o církvi *Gaudium et spes* k tomu uvádí: „*Bůh nestvořil lidi, aby žili každý zvlášť, ale aby tvořili společenství; stejně tak si nepřál posvětit a spasit lidi jed-*

notlivě, s vyloučením jakéhokoli vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho v pravdě uznával a svatě mu sloužil.“ (GS, 32)

Synodu lze tedy chápat jako hledání cesty, jak by se církev mohla stávat odpovědí na tuto touhu po společenství, které je odrazem intimního života Boží Trojice.

Obecná data o skupinkách zapojených do diecézní fáze

Do synodálního procesu v brněnské diecézi se zapojily tisíce věřících z 260 farností. Celkem přišlo 557 vyplněných dotazníků a dalších 5 výstupů zaslanych e-mailem. Skupinky tvořili zejména pracující lidé středního věku (59 %), naopak bylo výrazně méně skupinek, kde by převládali mladí lidé a studenti (10 %) či senioři (13 %). Kněz se účastnil v 17 % skupinek, řeholníci/řeholnice v 6 % případů. Zhruba 40 % tvořila společenství, která se už předtím pravidelně scházela a kde se všichni znali, 60 % skupin vzniklo pouze

pro účely synodálního procesu. Pouze 1 % skupinek bylo tvořeno účastníky, kteří nebyli nijak aktivní ve své farnosti, naopak v 46 % skupinek byli všichni účastníci již ve farnosti zapojení. 90 % skupinek bylo čistě katolických, 3 % měla alespoň jednoho účastníka evangelického vyznání a další 3 % alespoň jednoho spirituálně založeného účastníka bez církevní příslušnosti.

Jak se synodální výstup připravoval?

Skupina diecézního koordinátora postupovala v několika krocích, během nichž jsme všechny výstupy pečlivě a několikrát pročítali s využitím kvantitativních i kvalitativních metodologických postupů.

V odpovědích na jednotlivé otázky formuláře se opakovalo několik vzorců. Proto jsme všechny výpovědi roztřídili do 10 kategorií (např. *společenství, kněz-laici,*

spiritualita, předávání, reforma, tradice, SOS, inspirace), které jsme dále analyzovali a hledali opakující se motivy. Ty nejtypičtější citace naleznete přímo v této zprávě (v textu jsou uvedeny kurzivou). Obsahy kategorií SOS a inspirace byly předány v plném znění přímo na stůl pana biskupa.

Cílem práce bylo nalézt, co mají výpovědi společné, nebo alespoň to, co prochází většinou z 557 výstupů, které jsme měli k dispozici. Z toho důvodu jsme analyzovali i četnost výskytu jednotlivých témat, která je v dalším textu uváděna. Stejně tak jsme statisticky analyzovali, zda jsou námi vybraná témata společná různým typům skupin (např. dle věku, pohlaví, zapojení do farnosti), nebo zda se jedná o výpovědi, které se sice objevují s větší četností, ale jen v některých skupinách. Až na nepatrné výjimky, uvedené na konci tohoto dokumentu pod nadpisem „Faktory ovlivňující výstupy“, se ukázalo, že analy-

zovaná témata se objevovala rovnoměrně napříč různými typy skupin. Roli nehrálo průměrné stáří účastníků (nebyly rozdíly mezi skupinami tvořenými studenty, pracujícími či důchodci), předchozí znalost členů ani aktivita členů skupiny ve farnosti. Stejně tak nezáleželo na tom, jaký byl ve skupině podíl mužů/žen či jak byly skupiny velké. To je důležité zjištění, protože ukazuje univerzálnost níže uvedených témat.

Každou interpretaci a komentář, se kterými se zde setkáte, jsme se snažili opřít o konkrétní výpovědi. Důsledně jsme dbali na to, abychom ponechali ve zprávě význam, který tam dali účastníci synodálních skupin, a nevnášeli do shrnutí své vlastní názory.

Jaké tedy je hlavní sdělení synodální syntézy?

Po čem volají účastníci v brněnské diecézi?

1. Společenství a vztahy

Dnešní doba je charakteristická **nárůstem pocitu osamělosti**, a to nejen mezi lidmi na okraji společnosti, ale i mezi lidmi aktivními a produktivními. Tento jev byl pozorovatelný již před pandemií covid-19, ta jen problém ještě zesílila. Proto není divu, že největší počet skupinek (39 %) řešilo témata, která zahrnovala **důraz na vztahovou rovinu, společenství, zájem o sebe navzájem, respekt a toleranci**. Výstupy ze skupinek je tedy třeba číst nejen se zaměřením na duchovní aspekt, ale i na obecnou lidskou rovinu, odraz dění ve společnosti a ve světě, možné znamení

doby, kterému máme naslouchat a na které máme hledat tvořivou odpověď.

„Abychom se měli navzájem rádi jako bratři a aby to nebyla jenom fráze. Abychom žili jako rodina, abychom se přijímali takoví, jací jsme, nemuseli se přetvařovat a hrát nějaké role.“

Téma vztahů se ukazovalo jako důležité pro všechny skupiny. Výroky, které jsme měli možnost číst, vyjadřují touhu **po autentickém a vřelém společenství, které dokáže přijímat druhé.** *„Vytvořit skutečný domov pro všechny zúčastněné, kteří chtějí být součástí našeho společenství. Samota a přílišný individualismus ochuzují spoustu lidí o naplněný život. Proto právě farnosti by měly proti tomuto aktuálnímu problému aktivně bojovat a být druhým oporou a pojištěním s druhými lidmi.“*

2. Pouhá účast na bohoslužbě nestačí

„Vývrcholením týdne“ života farnosti je nedělní mše svatá. Zhruba 7 % skupinek ale výslovně uvedlo, že jim **pouhá účast na nedělní bohoslužbě nestačí**. Trápí je, že nedělní **liturgii neslaví spolu, ale spíše vedle sebe.**

„Jsme schovaní v kostelních lavicích, každý si pak utíká po svém.“ A podobných výroků bylo více: *„Farnost neputuje společně, účastní se pouze společně bohoslužeb.“* – *„Kromě mší a pobožností se nestýkáme.“*

Touží po tom, aby se v bohoslužbě více odráželo konkrétní společenství, které se jí účastní. Proto často navrhují, aby v ní byly přítomny **„osobní prosby“** společenství nebo aby se **křest uděloval jen při mši svaté v neděli.**

Některé skupinky šly ještě dál: *„Bylo by skvělé, aby do promluvy kněze při bohoslužbě*

bylo promítnuto vnímání evangelia farníky – otevřít prostor pro diskusi i při (nedělní) bohoslužbě.“

Pokud je bohoslužba jedinou záležitostí, která věřící spojuje, je to málo. Poměrně často se objevuje touha „**po větší možnosti sdílení osobního prožívání víry v otevřeném společenství**“. Není to nutně jen o farnosti jako o nějaké instituci, ale o podobném ladění a motivaci, „*aby lidi něco spojovalo*“. Farnost se nemusí omezovat na lidi bydlící v určité spádové lokalitě, což není problém ve městech, kde je větší výběr možností, ale může být problémem na vesnicích a menších obcích.

S tím souvisí i zkušenost, že k **hlubšímu prožívání víry a sdílení dochází spíše v malých společenstvích**, „*kde je důvěra*“. Jsou ale místa, kde to nefunguje, protože se mezi sebou lidé až příliš dobře znají (například v některých vesnických farnostech): „*Někdy je obtížné překonat určité vzájemné předsudky. Možná je to ostych dát více najevo své niterní prožívání mše sv. i jiných pobožností.*“

Nebo se člověk mezi lidmi, kteří se scházejí na bohoslužbě, z různých důvodů necítí dobře, protože si skupinu nevybral sám, ale někam se například přistěhoval: „*Kvůli setkání s Bohem překousnu hodně, ale nejsem tam doma.*“

3. Touha po hlubším prožívání spirituality

Napříč výstupy prosakuje nejen potřeba sdílené víry, ale i hluboká touha po vnitřní konverzi, prohlubování osobního vztahu s Bohem a potřeba niterné modlitby a duchovního růstu.

„*Je škoda, když se z křesťanství stane jen chození do kostela,*“ uvádí jedna ze skupin. Další míří podobným směrem: „*Nesedí mi bezmyšlenkovitě odřikávání modliteb, **potřebuji hlubší prožívání.***“ Jinde zase volají po systematictějších vzdělávání věřících a diskusích o Písmu a víře, protože „*mnozí chodili naposled na náboženství ve škole, pak při přípravě na biřmování či na svatbu.*“

Vyjadřují i obavu, že „*dnešní církve se zajímá více o současné politické a materiální věci, čímž se může vytrácet její podstata. Chybí prostor pro srozumitelnou a přístupnou **pastoračně-duchovní péči o lid, která je podněcuje k blízkému vztahu Bohu a tím ke společné cestě vzájemné lásky.***“

Když skupinky zmiňovaly aktivity ve farnosti, často to byla setkávání různě zaměřených modlitebních skupinek, adoratione, poutě a jiné druhy duchovního prožívání. Zazněla i touha, aby se takové aktivity konaly „***atraktivním způsobem, který osloví i hledající lidi dnešní doby.***“

(pokračování příště)

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY

Letošní obnova se konala 2. dubna v našem husovickém kostele. Obnovu měl vést bratr Ignác, ale bohužel onemocněl, a tak ho ochotně zastoupil br. Didak. Téma obnovy znělo „O modlitbě“. Účastnilo se nás asi 30 žen, nejen z husovické farnosti. Na program byly dvě přednášky, křížová cesta, mše svatá a možnost přistoupit ke svátosti smíření či přimluvné modlitbě.

Na faře jsme měli zázemí s občerstvením a v poledne výborný oběd. Během DO jsme dodržovali silencium, ale některým z nás se to při obědě trochu nedařilo. Ovšem bylo to zase ku prospěchu bližšího seznámení se navzájem. Po společném jídle jsme se odebrali opět do kostela na křížovou cestu a po ní jsme slavili mši svatou.

Ráda bych se s vámi podělila o pár myšlenek, citací z přednášek br. Didaka, které mě oslovily:

- Ježíš řekl: „Pojď za mnou – hned.“ Ne, až ukončím problémový vztah nebo až si udělám pořádek v rodině.... Ne, je třeba jít hned!
- Duchovní život se žije tam, kde jsi.
- I když nechodíme ke svátostem, je třeba o svůj duchovní život pečovat, jinak zaroste plevelem.
- Naší povinností je zkoumat duchy a snažit se rozlišovat Ducha od Boha a ducha ze světa.
- Bez duchovního života nelze žít – jako bez dýchání.
- Duchovní život není o zážitcích.
- Bůh si váží toho, že jsem mu dala svůj čas.
- Při modlitbě jde o rozhodnutí a o vztah.

- Sv. Jan od Kříže: „Nemohu vám slíbit nic než pot, dřinu, krev, ale na konci – nebeské království.“
- Budme vytrvalí i přesto, že prohráváme.
- Bůh je ukryt v našem srdci, a když ho zahřejeme modlitbou, Bůh se probudí.
- Není člověka, kde by uvnitř nebyl Bůh.

Na úplný závěr jsme si sdělili reflexe na prožitý den v blízkosti Pána Ježíše. Také jsme se přimlouvali za brzké uzdravení br. Ignáce.

Na duchovní obnovu jsem se těšila a opět splnila má očekávání. Času stráveného v blízkosti našeho Pána nikdy nelitujeme. Odcházela jsem šťastná, veselá a s Božím pokojem v srdci, který tolik potřebuji k životu a svědectví o Boží lásce ve své rodině, v zaměstnání a všude, kde zrovna jsem. Vytvořili jsme hezké společenství a zase jsme se o trochu více v naší farnosti poznali.

Didi, Leni a Elen, moc Vám děkujeme, že jste pro nás připravili setkání s Pánem Ježíšem.

Monika H.

POUŤ DO KŘTIN

Děkuji za skvělou organizaci i za samotnou pouť do krásného poutního místa Křtiny u Brna, a to tradičně a současně netradičně. Opět z Brna Husovic do Křtin, letos přes Mariánské údolí.

Postřehy:

- i v malém počtu (letos jen 16 účastníků) se dá zažít spoustu velkých věcí
- Panna Marie nás provázela celou poutí (zejména v modlitbě růžence)
- cestou jsme mohli rozjímat a probírat postřehy z duchovní obnovy s Duchem svatým
- skvělý oběd u jeskyně Pekárna
- s manželkou jsme rádi vzpomínali na silvestrovskou pouť z roku 2004, kdy jsme v závějích sněhu „cupitali“ jen se třemi dětmi. Čtvrté bylo na „houbách“ (Amálka se narodila až za 3 roky), syn se vezl v kočáře na saních a obě dcery

cupitaly v hlubokém sněhu a těšily se na silvestrovský obědový řízek v restauraci U Jelena. Na pouť do Křtin jsme totiž putovali stejnou cestou jako právě na Silvestra roku 2004.

Díky za báječnou mši ve Křtinách. Už teď se těším na pouť 2023!

Jiří Malinák

DOTEK Z VĚČNOSTI...

19. 5. 2022 to bylo deset let, co zemřela moje kamarádka Alice.

S její maminkou a Ivou, naší společnou kamarádkou, jsme se sešly na mši sloužené právě za ni (potkáváme se tak každoročně). Iva se ten den necítila úplně dobře, ale protože by ji svědomí nedovolilo nepřijít, překonala se. Čím víc jsme se blížily k faře, tím více se na mši těšila. Mši sloužil o. Ignác v kapli, protože v kostele se tou dobou malovalo. Byla celkem zaplněná, tak jsme si sedly do lavice přesně před svatostánkem.

Vše probíhalo podle běžného scénáře, Iva se snažila zapojovat, Alicina maminka v rámci možnosti spíš méně. Já jsem je trošku hlídala, aby byly v pohodě a abych si nesesla na Ivinu obří kabelku, se kterou neustále manipulovala :-).

Po skončení mše zůstala většina účastníků ještě na adoraci, tak jsme z kaple odešly samy. Když jsme vyšly na schody, Iva se na nás otočila a k mému překvapení měla oči zalité slzami.

„Viděly jste to také?!?“

„Co?“

„Ty rány na rukou Panny Marie na obraze mezi okny!“

V průběhu mše, když Iva pohlédla na obraz Panny Marie, uviděla na jejích rukou živé rány, které se stále prohlubovaly, a na jejím hrudníku místo Ježíška viděla sebe a Alici jako desetileté holky, které si vyměnily kabátky a kozačky, aby udělaly

parádu. Byla to totiž taková jejich radost, když chodily do plavání. Z domu vyšly ve svém oblečení a domů šly v kabátě a botách té druhé. Právě tato vzpomínka se vyobrazila spolu s ranami na našem obraze Panny Marie v kapli a dotkla se silně nejen Ivina srdce. Dala nám pocítit, že jsou skutečnosti, které nás přesahují.

EV

POVZBUZENÍ

Je to už několik let. Na vývěsce našeho kostela se objevil aršík s podivuhodně krásným textem. Byla to modlitba? Snad spíše připomínka ustavičné přítomnosti našeho Boha, Pána, spasitele, přítele. Zaujala mne tehdy tato slova, opsala jsem si

je. A protože cítím, že asi každý z nás ve v životě občas nachází v podobných situacích, až krizích, přála bych si, aby byly tyto verše povzbuzením pro všechny, kdo hledají sílu a útěchu v mnohdy těžkých chvílích života:

LS

„Když na rozcestí stojíš a nevíš, kam se dát,
když neznáma se bojíš a vůdce měl bys rád,
tu v Ježíšovu mocnou dlaň svou slabou slož –
– a věřit nepřestaň.

On cestou, jež tě čeká, již dávno kráčel sám.

Ví dobře, čeho leká se tvoje duše tam.

On s tebou půjde jistě, jen spolehni se naň –
– a věřit nepřestaň.

A večerní když stíny se plouží po horách
a dávné tvoje viny tvůj probouzejí strach,
nic neboj se, On za ně již své krve splatil daň –
– jen věřit nepřestaň.

Když vytčeného cíle, po kterém jsi tak práh
ni utišení chvíle jsi v světě nedosáh,
nermuť se. Na Srdce Jeho slož horkou svoji skrář –
– a věřit nepřestaň.

Až k sklonku den se schýlí přes vlny, jež se dmou,

On k slavnému tě cíli dovede i tmou.

Ó veleb jméno Ježíš, a koř se mu a klaň!

– Jen věřit nepřestaň!“

VANDR JIŽNÍ STEZKOU

Tak po roce se parta Čechoslováků opět vydala na vandr s plnou polní, tentokrát po Jižní stezce Českem. Výchozí, nejvýhodnější bod ČR Jablunkov, byl jasný, cíl však v dálce, nekonkrétní a svobodný – kam za 7 dní dojdeme, tam budeme.

Odměnou za putování v předvečer svátku Cyrila a Metoděje po Cyrilometodějské stezce, jak se tento úsek Beskydami nazývá, bylo přímo zázračné otevření kapličky Panny Marie Ustavičné pomoci pro slavení mše svaté. Nebo také vidět vyvýšeného eucharistického Krista v překrásném západu slunce a slyšet slova: Podívejte, Beránek Boží.

Cesta vedla krásnou přírodou mezi hraničními kameny. Možná jako v životě – nahoru, dolů, nahoru, dolů, o to víc si člověk, který už nějaký boj zažil, vychutnává překrásné výhledy po namáhavém výstupu.

A jaké počasí je nejlepší pro putování? Přesně takové jaké jsme měli: slunce, teplo, přeháňky, chladné noci. A ne vždy nepřízeň počasí, jako je třeba celodenní déšť, znamená fiasko. Ono vyspat se v horské chatě v peřinách, s teplou sprchou a skvělou partou... No neber to. Posílení pokrmem jak duchovním, tak pozemským (praženici) vyrážíme na další kilometry. Naše pout' končí po 100 kilometrech ve vesničce Horní Lideč, kde usedáme do vlaku směr Brno.

Drobný postřeh na závěr. Slovenština je velmi malebný, až nakažlivý jazyk. To určitě ví každý Čech, který se dá do rozhovoru se sousedním bratrem, protože po chvíli mluví československy, ale Slovák stále slovensky. Holt Slovák je Slovák a Čech, jak píše Jára Cimrman, ten se přizpůsobí.

Tak ať to platí i pro Boží vůli.

Jana Š.

MUŽI NA VODĚ

Akci „Muži na vodě“ už bychom snad pro příště mohli rovnou přejmenovat na „Muži ve vodě“. Velmi stručně řečeno: žádné oko ani triko nezůstalo suché, a to doslova. Pokud se říká, že smích prodlužuje život, tak nás všech čtrnáct si ho prodloužilo minimálně o pár let. No posuďte sami.

V pátek odpoledne jsme se sešli na faře a společně vyrazili do Moravičan, kde nás čekalo spaní ve stanu či pod širákem pod železničním mostem. Večer jsme se společně posilnili dobrým jídlem a pitím, abychom nabrali sil a energie do dalšího dne, ale hlavně se také seznámili.

Ráno a (vlastně i během celé noci) nás vzbudil nákladní vlak, který signalizoval, že je čas vstávat, a jelikož nemělo smysl tomu vzdorovat, vylezli jsme ze spacáků, dali si snídani a vyrazili na nádraží.

Vlak nás přivezl do Postřelmova, kde jsme počkali na loď, aby konečně mohla začít ta pravá zábava. Rozdělili jsme se do dvojic, první odvážlivci usadili svoji loď na hladinu řeky Moravy a hrdě vyrazili vstříc

prvním kilometrům. Když ale přepluli prvních asi 8,5 m po hladině řeky, skončili dnem vzhůru, a tak už první dvě trika přestala být suchá. Postupně se s nadějí, že dopluje dál, nalodil i zbytek výpravy. Jak se ale ukázalo, další odvážlivci nechtěli nechat své kolegy ve štýchu a skončili také pod hladinou. Podtrženo a sečteno, ujeli jsme prvních 30 m a hned dvě lodě byly pod vodou. Co je však nutno říci, byl to velmi krásný den, slunce nám svítilo, nebe nebylo sice bez mráčku a trochu foukalo, avšak nic nenasvědčovalo tomu, že bude přšet, jak hlásili v předpovědi.

Nebudu vám tady popisovat každý půl-kilometr, ale stručně řečeno jsme se nakonec v Moravě vykoupani všichni. Všichni jsme si to ovšem moc užívali a nikdo nepřišel k žádné fyzické újmě.

Přepluli jsme něco kolem dvaceti kilometrů, a když jsme se vrátili zpátky k autům a stanům, předali jsme zlatou trofej v podobě mini šampaňského lodi s krycím názvem „Vodníci“.

Poté jsme vrátili loď, sedli do aut a vyrazili zpátky do Brna. Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že se těšíme, až se takto sejdem na nějaké super akci zase příště. Pod vodou zdar.

Vojta

DUCHOVNÍ OBNOVA SE SESTROU ZDISLAVOU NA HOJEŠÍNĚ

Většinou, když někam jedu, prožívám stres z balení, ale zároveň se těším. Tentokrát však těšení asi vlivem únavy nějak nenastalo a tak se za nic na světě nemůžu vypravit. Nakonec však přece sedím v autě spolu s dalšími směr Hoješín. Takže duchovní obnova, hm, někdo z naší pondělní kontemplativní skupiny posílal nějaký program, ten jsem si ale zapoměla vytisknout, tak se asi budu muset nechat unášet tím, co nastane. Do poslední chvíle jsem řešila jiné věci, až teď zjišťuju, že vlastně duchovní obnova bude až v neděli

a že od pátku budeme na Hoješíně proto, abychom si udělali výlet. Prima, tak to je asi to, co teď potřebuju.

Ale už jsme všichni tady (z Husovic se nás nakonec vypravilo celkem devět) v nádherném prostředí Železných hor v nově opraveném zámečku, který spravují školské sestry Sv. Františka a který slouží jako duchovní centrum s možností ubytování. Začínáme společně se sestrami adorací a večerními chválami a potom nám při večeři sestra Tereza vypráví něco o historii Hoješína a o tom, jak zdejší zámek získala v dobách hluboké totality sestra Eliška Pretchnerová, tehdejší představená, pro starší řádové sestry, aby se zde o ně mohly jejich mladší kolegyně postarat. Dostala ho jako ruinu a poté, co ho sestry vlastníma rukama opravily, ho musela opět odevzdat státu, a to pouze s dovolením, že ho sestry mohou užívat. A tak se pomalu noříme do příběhu sestry Elišky. Na sobotu si musíme vymys-

let vlastní program. Protože počasí není ideální – nebo vlastně je přesně takové, jaké by mělo v dubnu být (krom sněžení, náhlého prudkého deště a nenadálého slunce, jsme zažili i duhu a bouřku) – bylo rozhodnuto, že bude dobré den trávit v blízkosti přístřeší, a tak se vydáváme do nedalekých Slatiňan. Vítá nás krásně opravený zámek se zachovalými původními interiéry a s dojemným příběhem rodiny, která ho obývala. Zahradám kolem sluší všechny druhy počasí a nesmím zapomenout ani na všudypřítomné koně. Po vydatném obědě se ještě vydáváme na hřbitov, kde je pohřbená sestra Eliška, a po cestě okoukneme dům, ve kterém se sestry staraly o mentálně hendikepované děti. Objekt je to ohromný, vyhlíží trochu kasárensky. Kolik, že svěrenců tu sestry měly, snad kolem dvou set? Pořádný kolos, a to byly školské sestry původně profesorky na školách, než je bývalý režim označil za nežádoucí a odsoudil je k této práci. Jak to mohly zvládnout? Ale už rychle do aut, nebo zase zmokneme, a zpět na Hoješín. Tam se setkáváme se sestrou Zdislavou, a protože den ještě nekončí, zhlédneme film o sestře Elišce. Večer nás čeká adorace se sestrami v místní kapli a nechybí povídání při víně.

A už je tu neděle a vlastní duchovní obnova, kterou nám připravila sestra Zdislava. Sál se zaplňuje dalšími účastníky přímo z Hoješína a blízkého i vzdálenějšího okolí. Na neuvěřitelném příběhu sestry Elišky nám Zdislava ukazuje cestu k Bohu, cestu pokory, odevzdání se, laskavosti, pracovitosti, služby a neustálého hledání cest, jak to zaonačit, aby sestry mohly co nejlépe sloužit Bohu i lidem, a to i přes to, že je komunisti určili k záni-

ku. Musím se přiznat, že mi téměř celou dobu tečou slzy, jak je příběh silný. Následuje mše s pašijemi a na závěr výborný oběd, který nám sestry uvařily.

A nejhlubší zážitek? Ten mám ze sobotní večerní adorace, kdy v tichu klečím před svatostánkem, prokládaném písněmi a úryvky z Eliščina deníku. Znějí slova, z kterých mrazí: „Klečím před svatostánkem na Hoješíně, včera jsem měla náročný výsledek, když jsem byla se silami v koncích, řekl vyslyšající: ‚A víte, že vás sestry nenávidí? Posílají na vás udání.‘ Bože jsem na dně, ale vím, že ty mě podržíš...“

Děkuji ti, Eliško (a myslím, že nejsem sama), že jsi vydržela všechna příkoří a zanechala nám příklad hodný následování. Děkuji ti, Zdislavo, že jsi nás dokázala do příběhu sestry Elišky vtáhnout a že jsi dokázala proces blahorečení Elišky dotáhnout až do odeslání všech materiálů do Říma, a prosím Tě, Bože, abys na přimluvu Elišky způsobil zázrak, který je k tomuto procesu potřebný. Děkuji taky vám, Elen a Lenko, že jste si všimly možnosti a napadlo vás, že bychom mohli na Hoješín vyrazit, a povzbudily nás, spící. A všem zúčastněným děkuji za příjemné společenství.

Lucie Granátová

SEMINÁŘ K DUCHU SVATÉMU

Každé úterý od dubna do června jsem se těšil. Proč? Na setkání. Setkání s Ježíšem, s Otcem a Duchem svatým. Ba co víc. Každý den jsme se jako účastníci semináře snažili otevřít při četbě vybraných úryvků Písma sv. a rozjímání nad nimi setkání s Duchem sv.

Každé úterý bylo vyvrcholení týdne. Boží chvály, díky, prosby, přednáška a potom sdílení ve skupinkách. Díky za sku-

pinku, v níž jsem měl při sdílení každého zážitku silný pocit setkání s Ježíšem. Stejně jako při modlení se zkušenějších modlitebníků nad námi.

Děkuji všem přednášejícím, Marcelce, všem, kteří se podíleli na programu, děkuji úžasné skupince, Pavlovi, Jirkům, Verčám, Pavle, Markétce, Jendovi.

Přeji nejen jim, ale i všem účastníkům, aby vytrvali. *Petr B.*

Katecheze o základech naší víry „NÁVRATY KE KOŘENŮM“

Věnujeme se Katechismu katolické církve, modlíme se za církve, svět a naše potřeby.

FARA HUSOVICE, vždy ve ČTVRTEK v 19. hod.
15. 9., 29. 9., 13. 10., 27. 10., 10. 11., 24. 11.
a dále podle dohody

<https://farnost-husovice.cz/>

Těším se na setkání s každým z Vás!
sestra Zdislava Nosková OSF,
mob. 732 194 017, zdislava.noskova@seznam.cz

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdriciko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXVI, 3/2022, 18. 9. 2022**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 7. 9. 2022. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka bude 10. 10. 2022.